

„A MAGYAR KÖZTÁRSASÁGNAK A VÉDELMI CÉLOKAT SZOLGÁLÓ MŰSZAKI INFORMÁCIÓK CSERÉJÉRŐL SZÓLÓ, BRÜSSZELBEN, 1970. OKTÓBER 19-ÉN KELT MEGÁLLAPODÁSHOZ TÖRTÉNŐ CSATALAKOZÁSÁRÓL ÉS A MEGÁLLAPODÁS KIHIRDETÉSÉRŐL” ÉS A „A MAGYAR KÖZTÁRSASÁGNAK A VÉDELMI CÉLOKAT SZOLGÁLÓ TALÁLMÁNYOK ÉS A SZABADALMAZTATÁSRA BENYÚJTOTT VÉDELMI CÉLOKAT SZOLGÁLÓ TALÁLMÁNYOK TITOKTARTALMÁNAK KÖLCSÖNÖS VÉDELMÉRŐL SZÓLÓ NATO MEGÁLLAPODÁSHOZ TÖRTÉNŐ CSATALAKOZÁSÁRÓL ÉS A MEGÁLLAPODÁS KIHIRDETÉSÉRŐL” SZÓLÓ TÖRVÉNYJAVASLAT ÁLTALÁNOS VITÁJA – 1999. DECEMBER 7.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ tárca nélküli miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Asszony! Azt szeretném kérni, ha lehetne, akkor a következő előterjesztéssel együtt adhassem elő az expozét.

ELNÖK: Természetesen, miniszter úr, köszönöm szépen.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ tárca nélküli miniszter, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! A Magyar Köztársaság állampolgárainak népszavazáson kinyilvánított akaratával egybehangzóan az Országgyűlés 1999. február 9-én döntést hozott a Magyar Köztársaságnak az Észak-atlanti Szerződéshez történő csatlakozásáról, és a szerződés szövegének kihirdetéséről szóló törvényt elfogadta. A szerződés aláírása és a csatlakozási szándék kinyilvánítása azonban a csatlakozási folyamatnak, a NATO-ba történő integrálódásunknak csak az első lépését jelentette, a szövetségnek való megfelelés Magyarországtól minden tekintetben sokat kíván. Ezen feladatok teljesítése nem valósítható meg egyik napról a másikra.

A törvényben kihirdetett Észak-atlanti Szerződés csak a kereteit adja meg a NATO-tagállamok együttműködésének, az arra vonatkozó részletszabályok a NATO egyéb szabályzataiban vannak lefektetve. A NATO szempontjából ezen szabályozók adaptációjának mikéntje indifferens, követelménye csak az, hogy ezek a szabályzatok alkalmazásra kerüljenek a tagállamokban. Van azonban néhány olyan, a NATO égisze alatt a tagállamai által kötött egyezmény, amelynek szó szerinti adaptációját kívánja meg a szövetség, ezen egyezmények közé tartozik a most önök előtt lévő két megállapodás is.

Mindkét megállapodás lényegét az információátadás, az adatáramlás szabályozása jelenti. Az információk egymásnak történő továbbítása - akárcsak minden más nemzetközi egyezményben és nemzetközi szervezetben is, a NATO-nál is - a partnerség lényegét és alapját jelenti. Az információcsere célja a NATO-tagállamok védelmi felkészülésének az egységesítése is. A szövetség tagjai közötti partneri viszony célja elsősorban politikai jellegű. E célokat támasztja alá a közös védelmi tervezési és katonai együttműködés. Amennyiben a tagállamok egységes fellépésére kerül sor, ennek elengedhetetlen feltétele az egymás információi alapján kidolgozott egységes védelmi rendszer és felkészültség.

Az előttünk lévő két megállapodás egymással szoros összefüggésben álló két nemzetközi szerződés. Terjedelmük a nemzetközi szerződések általában vett terjedelméhez viszonyítva nem jelentős. Tudatában annak, hogy a tagállamok nemzeti törvényei és sajátosságai országokként eltérőek, a NATO olyan keretegyezményeket próbált kidolgozni, amelyek változtatás nélküli adaptációja gond nélkül megvalósítható lesz bármely, a szerződés megkötésekor már részes, illetve később csatlakozó tagállam számára.

Az 1960-ban aláírt párizsi megállapodás foglalkozott először a védelmi célokat szolgáló műszaki információk átadásának kérdéskörével. A szövetség szerint a kölcsönös segítségnyújtás során nélkülözhetetlen szükség van a védelmi célokat szolgáló találmányokra vonatkozó kölcsönös információcserére, amit egyes esetekben ezen tiltás korlátozhat. Így meghagyva a lehetőséget a tagállamoknak, hogy megtiltsák az egyes szabadalmaztatott találmányok más államban történő bejegyzését, ebben a megállapodásban megteremti a titokvédelmi kereteit annak, hogy ha a tagállam mégis úgy dönt, hogy engedélyezi adott találmány más államban történő szabadalmaztatását, úgy maximális védelmet kapjon a találmány és annak minősítése a befogadó ország részéről is.

Az 1970-es brüsszeli megállapodás lényegében az 1960-as megállapodásban már megteremtett lehetőséget bontja ki, még szorosabbra vonja a biztonsági követelmények és garanciák hálóját a találmányok szabadalmaztatásával a másik tagállamhoz kerülő információ körül. A megállapodások magyarországi adaptációja, a területre vonatkozó hazai szabályozást tekintetbe véve nem jelent problémát. A hatályos hazai szabályozás is tartalmaz rendelkezéseket a szabadalmi bejelentés minősítésére vonatkozóan. A találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény 53. §-ának (5) bekezdése alapján a Magyar Szabadalmi Hivatal elnöke az illetékes miniszter megkeresésére honvédelmi vagy nemzetbiztonsági érdekből elrendelheti, hogy a szabadalmi bejelentést államtitokként kezeljék. A titoktörvény értelmében pedig államtitkot külföldi szervnek vagy személynek átadni, külföldre továbbítani kizárólag az adatot minősítő írásbeli engedélyével lehet. Tehát általánosságban véve az információ teljhatalmú ura a minősítő. A titoktörvény azonban, pontosan honvédelmi érdekből, minősített információk esetében megtöri ezt az általános szabályt, és az információ külföldre juttatásához megkívánja a miniszter vagy a rendvédelmi szerv esetében a központi szerv vezetőjének engedélyét is.

A fentiekre tekintettel elmondhatjuk, hogy hazánkban a minősített szabadalmi találmányokra vonatkozó adatok másik NATO-tagállamba, illetve a NATO szervezetéhez történő eljuttatásának nincs jogi akadálya, a továbbítás jogi és szakmai keretei biztosítottak. Ennek értelmében a megállapodások végrehajtása akadályba nem ütközik.

Az elmondottak alapján kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy az általam előterjesztett két törvényjavaslatot vitassa meg, és döntsön azok elfogadásáról. Köszönöm a figyelmet. (Taps.)